

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת בהעלותך
י"ח סיון שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 25
(40)

ארויסגעגעבן דורך אונזרות היכל הקודש הרמ"ב

דער ציילט דער הייליגער רבי:

און דער תם פלעגט אלע מאל לויפן און פלעגט קומען צום חכם מיט שמחה מיט פרייד. און ער האט אים אלץ גיפונען אין צער און פול מיט יסורים. און ער האט אים גיפרעגט אזוי א חכם און אזוי איין עושר ווי דו ביסט וואס האסטו אלץ יסורים תמיד. פאר וואס בין איך תמיד פרייליך. איז דאס נאם חכם גיווען א גישפעט. און ער האט ביי אים א פנים גיהאט פאר משונע. האט דער תם צו אים גיזאגט: אפילו גלאטע מענטשן אז זיי שפעטן אויס מיר זענען זיי אויך נערנים. ווארין אז זיי זענען שוין קלוגער פון מיר זענען זיי זיך ערשט נערנים. מכל שכן אזוי א חכם ווי דו ביסט. וואס איז אז דו ביסט שוין קלוגער פון מיר. האט זיך דער תם אנגירופן און האט גיזאגט צום חכם ווי גיט דער אייבירשטער אז דו זאלסט קומען אויף מיין שטייגער (פלומר דו זאלסט אויך א תם ווערן).

דער תם האט געוואונטשן פאר'ן חכם ער זאל אויך זוכה זיין צוצוקומען צו זיין מדריגה,

שבת קודש פרשת במדבר, שנת תשפ"א לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א; אינדערפרי נאך'ן דאווענען ביים 'קידושא נבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה ט, מחכם ותם.

איידער דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן פארלערנען האט ער געזאגט: אין דעם ספר דער ציילט דער הייליגער רבי דרייצן מעשיות; אלע מעשיות קען ווערן אויסגעטייטשט מיט שיינע התחזקות, עצות און שכל ווי אזוי צו לעבן, אבער דער מעשה פונעם 'חכם און תם', דאס דארף מען גארנישט אויסטייטשן, דא דארף מען נישט זוכן די עצות און שכל, נאר פשוט די מעשה רעדט פון זיך אליינס, די עצות און שכל זענען אפן און קלאר פאר יעדען וואס לערנט עס; אין דעם מעשה קען זיך יעדער איינער טרעפן אדער אינעם חכם אדער אינעם תם, מען דארף נאר זען מען זאל זיך טרעפן אינעם 'תם' און נישט אינעם 'חכם'...

שיפס קאפיטאן, און ער האט אים געזאגט אז ער איז גאר א גרויסער ביזנעס מאן און ער האנדלט מיטן קעניג. גלייך האט אים דער שיפס קאפיטאן ארויפגעלאזט אויפן שיף און ער האט געהייסן די משרתים מען זאל אים געבן דעם שענסטן צימער, און אים מכבד זיין מיט גרויס כבוד.

דער איד פלעגט זיך שפילן מיטן דיימאנט שטיין בשעת ער האט געגעסן, דאס פלעגט אים מאכן אפעטיטליך, ביז איינמאל האט ער איינגעדרימלט אינמיטן עסן, און ער האט נישט באמערקט ווי דער משרת רוימט אפ דעם טיש מיטן דיימאנט אינאיינעם, און אלעס אריין געווארפן אין וואסער. דער איד וועקט זיך אויף און זעט אז ער האט אלעס פארלוירן... ער איז געווארן זייער צעבראכן, ער איז שיעור נישט אראפ פון זינען, ער האט געטראכט צו <<<

וועט מען קענען אפקויפן פון אים דער שטיין. וויבאלד ער איז געווען זייער ארעם, ער האט נישט געהאט קיין געלט צו פארן קיין לאנדאן, האט ער פארקויפט אלעס וואס ער האט פארמאגט, ביז ער האט צוזאמגעקליבן אביסל געלט, און ער האט מיט די געלט געדינגען א פערד און וואגן וואס זאל אים פירן צום ים פארט.

ווען ער איז אנגעקומען צום פארט האט ער שוין נישט געהאט קיין געלט פאר א טיקעט, און ווען ער האט געוואלט ארויפגיין אויפן שיף וואס פארט קיין לאנדאן האט מען אים נישט ארויפגעלאזט, ווייל ער האט נישט געהאט קיין געלט. האט ער געבעטן מען זאל אים צולאזן צום שיפס קאפיטאן, ער האט געוויזן דעם דיימאנט שטיין פארן

א מעשה פארן שבת טיש

דער רבי האט דערציילט (ספר כוכבי אור סיפורים נפלאים, ב: עס איז געווען אן ארעמאן וואס האט זיך מפרנס געווען פון פארקויפן ערד צו מאכן דערפון ליים, ער פלעגט אויפזוכן די ספעציעלע זאמד וואס מען מאכט פון דעם ליים, און ער פלעגט דאס פארקויפן.

איינמאל בשעת'ן גראבן האט ער געטראפן זייער א טייערע שטיין, ער האט געוואלט פארקויפן דעם שטיין, האבן אים די צירונג סוחרים געזאגט אז דאס איז ווערד אזוי סאך געלט, אז עס איז נישט דא אין די גאנצע מדינה איינער וואס זאל האבן דאס געלט צו קענען באצאלן פאר אזא טייערע דיימאנט שטיין, נאר אין לאנדאן אינעם עיר המלוכה

צו לעבן בתמימות.

דאס איז די גאנצע זאך וואס האט מיר געצויגן צו מקורב ווערן צו מוהרא"ש זכותו יגן עלינו - זיין תמימות; דו קענסט זיך נישט פארשטעלן וואס פאר א מניעות איך האב געהאט ווען איך בין מקורב געווארן צום רבי'ן, מענטשן האבן גערעדט צו מיר טאג און נאכט קעגן ברסלב; גרויסע מענטשן, חשוב'ע מענטשן, מענטשן וואס לערנען טאג און נאכט, נישט סתם רבי'ס מיט קאלירטע בעקיטשעס, מענטשן וואס זענען באמת דבוק צו די תורה, מענטשן וואס זענען דבוק צום אייבערשטן; זיי האבן גערעדט צו מיר אסאך לשון הרע קעגן רבי'ן און קעגן תלמידים פון רבי'ן. מען האט חזק געמאכט, מען האט מיר געברענגט אלע סארט ראיות.

איך האב זיך געהאט געדריידט ביי אנדערע משפיעים אין ברסלב, אבער דאס תמימות וואס איך האב געזען ביי מוהרא"ש - האט מיר אזוי באנומען, דאס האט מיר געכאפט. ווען איך בין מקורב געווארן פלעגן מענטשן קומען חזק מאכן, מען האט מיר געזאגט: "וואס איז געשען מיט דיר? מילא אז דו ווילסט ווערן א ברסלב'ער איז איין זאך, אבער פארוואס זאלסטו גיין צו היכל הקודש וואס איז א פלאץ פון פלאטשיגע מענטש אן קיין חכמות? עכטע תמימים! דו ביסט דאך קלוגער פון דעם, דו האסט דאך א שארפע קאפ וכו', גיי צו די אנדערע ברסלב'ע וכו'", זיי האבן נישט געוואוסט אז דאס זיך איך, דאס האב איך ליב; מענטשן וואס דינען דעם אייבערשטן אן קיין חכמות, אן קיין דריידלעך.

א גרויסער עושר איז צוגעקומען צו מיר

און געזאגט: "איך הער דו ביסט געווען אין אומאן ראש השנה, וואו האסטו געדאווענט?" איך האב זיך פרובירט ארויסצודרייען נישט ענטפערן, אבער ער פרעגט מיר: "איך הער אז דו דרייסט זיך ביי מוהרא"ש, האסט געדאווענט ביי מוהרא"ש?" זאג איך אים: "יא", זאגט ער מיר: "דו גייסט צו מוהרא"ש?! ווייסט פארוועם עס פאסט צו גיין צו מוהרא"ש? למשל ... וואס גייט נאך געלט, ער איז אזוי פרייליך ווען מען געבט אים א צוואנציגער, ער איז אזא תמים, ער ווייסט נישט פון קיין חכמות, ער איז צופרידן מיט א צוואנציגער, בשעת אנדערע לאזן נישט נאך, זיי מוטשען פאר הונדערטער דאלארען, אבער דו ביסט דאך א נארמאלער מענטש, דו זאלסט אהין גיין?!" - איך האב הנאה געהאט דאס צו הערן, ווייל טאקע דאס וויל איך, אזא פלאץ זוך איך, א פלאץ וואו מען דינט דעם אייבערשטן מיט שטארקע תמימות.

איך פלעג אסאך פארן קיין מירון צו רבי שמעון בר יוחאי, פלעג איך אלץ זען ווי די ספרדי'שע אידן זיצן דארט, איך האב זייער מקנא געווען זייער תמימות, איך ליב געהאט זיי צו הערן דאווענען מיט זייער געשמאקע נוסח, אויך האב איך געזען ווי זיי פירן זיך ביים דאווענען ווען זיי זאגן די ווערטער (פסוקי דזמרה, ויברך דוד): "ואתה מושל בכל", צו געבן צדקה, האב איך באמערקט ווי מען שיקט זיך ארום א פרוטה, יעדער געט דאס איבער פאר זיין שכן, כדי אלע זאלן קענען מקיים זיין דעם מנהג פון געבן צדקה אפילו די וואס האבן נישט קיין געלט, דאס האט מיר זייער שטארק

ער האט פארלוירן דעם דיימאנט שטיין, ער האט זיך געמאכט פרייליך, ער האט ווייטער געשפילט עושר, ער האט ווייטער גערעדט מיטן שיפס קאפיטאן כאילו מען מיינט נישט אים, דערפאר האט ער זוכה געווען צו ווערן רייך וכו'.

די גאנצע ברסלב'ער חסידות באשטייט פון איין ווארט: "התחזקות!" א מענטש זאל זיך דערהאלטן אפילו עס גייט אויף אים אריבער שווערע ביטערע צרות. דאס לערענט אונז דער רבי, מיר זאלן זיך "דערהאלטן" אפילו מען האט גארנישט, אפילו מען איז אזוי ווי דער איד אויפן שיף אן קיין איין פרוטה, אן גארנישט, יעדע רגע קען מען אים אריין ווארפן אין וואסער וכו', דאך איז ער געזיצן און געשמועסט מיטן קאפיטאן אזוי ווי ער איז א גרויסער עושר און האט געשעפטן מיטן קעניג.

(גענומען פון עצתו אמונה פרשת ויחי תשע"ח)

האט דער שיפס קאפיטאן געכאפט א הארץ אטאקע, און דער איד איז געבליבן מיט אלע פארמעגנס וואס ער האט אים איבערגעשריבן און ער איז געווארן א גרויסער עושר.

דער רבי האט אויסגעפירט די מעשה מיט די ווערטער: "די דיימאנט שטיין איז נישט געווען דעם איד'ס, והא ראי" ער האט דאס פארלוירן; די סחורה פונעם שיף האט געהערט פארן איד והא ראי" ער האט דאס באקומען; און ווי אזוי איז ער געווארן אזוי רייך? נאר ווייל ער האט זיך דערהאלטן."

דער רבי האט נישט אויסגעפירט דעם נמשל, ווייל יעדער איינער האט אן אנדערע נמשל, און אפילו ביים מענטש אליינס טוישט זיך דער נמשל יעדע שטיק צייט; איינער פארלירט זיין געלט, איינער פארלירט א שידוך, איינער פארלירט קינדער, דארף מען געדענקען וואס דער איד האט געטון ווען

זיך: "עצט ווען דער שיפס קאפיטאן וועט זיך דערוויסן אז איך האב גארנישט, וועט ער מיר אריין ווארפן אין וואסער, וואס קען איך דא טון?" האט ער אפגעמאכט ביי זיך אז ער וועט זיך מאכן פרייליך, ער וועט זיך מאכן כאילו ער איז רייך, און ער האט נאך אלץ ביי זיך דעם דיימאנט שטיין.

דער שיפס קאפיטאן פלעגט אלץ אריין קומען צו אים אין צימער שמועסן מיט אים, און דער איד האט זיך ווייטער געמאכט פרייליך פונקט אזוי ווי פריער; איין טאג זאגט אים דער שיפס קאפיטאן: "איך זע אז דו ביסט א קלוגער מענטש, וויל איך דיר פארטרויען מיט א גרויסן סוד, איך האב דא אינעם שיף אסאך סחורה וואס איך קען נישט אריין ברענגען אין לאנדאן, ווייל מען איז מיר חושד אז איך גנבע דאס, איך וועל עס איבערשרייבן אויף דיין נאמען און מיר וועלן זיך שפעטער פאררעכענען." אזוי האבן זיי געטון; נאכן אנקומען קיין לאנדאן

געכאפט, אזא תמימות אין עבודת השם! איך האב געקלערט ביי מיר 'הלוואי איך זאל קענען דינען דעם אייבערשטן מיט אזא תמימות', ווען איך בין אנגעקומען צו מוהרא"ש זכרונו לברכה האב איך געזען אז איך קען אויך, איך דארף גארנישט אפלאזן, איך קען בלייבן אזוי ווי איך בין, מיט די זעלבע סטראקעס מיט די ווייסע זאקן אום שבת און זיין א תמים, רעדן צום אייבערשטן בתמימות יעדע זאך וואס איך דארף.

דער ראש ישיבה שליט"א האט ארויפגערופן צו זיך א זעקס יעריג קינד, און דערציילט אז דאס קינד האט געשפילט מיט זיין סקוטער און איז אראפגעפאלן כאפנדיג דערביי גאר א שטארקע קלאפ, און האט פארלוירן זיין באוואוסטזיין, מען האט פרובירט אים אויפצואוועקן, ווען ער האט זיך אויפגעכאפט האט מען אים געפרעגט: "וואס געדענקסטו? דו געדענקסט וואס איז געשען?" אבער דאס קינד האט גארנישט געדענקט, האט מען אים געפרעגט: "וואס געדענקסטו יא?" האט ער געענפערט: "אז דער אייבערשטער פירט די וועלט!" האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגעפירט: דאס קען מען נישט אנגרייטן, מען קען נישט אנגרייטן א קינד אז ווען ער גייט פארלוירן זיין באוואוסטזיין זאל ער דאס ענטפערן, דאס צו ענטפערן מוז קומען פון דעם וואס דער קינד הערט פיר און צוואנציג שעה, אין שטוב, אין חדר און איבעראל - פונעם אייבערשטן, ער אטעמט 'אייבערשטער', האט ער דאס געענטפערט. אזעלכע מעשיות הערט מען ביי גרויסע צדיקים, דער הייליגער סאטמאר רבי זכותו יגן עלינו האט געכאפט א סטראוק לא עלינו ווען ער האט זיך אויפגעכאפט האט מען געוואלט זען צי ער איז שוין אינגאנצן וואך האט מען אים געבעטן ער זאל עפעס שרייבן, האט ער געשריבן די ווערטער: "אנכי ה' אלקיך"; דאס מיינט אז דער מענטש לעבט מיטן אייבערשטן, די ערשטע זאך וואס ער דערמאנט זיך איז פונעם אייבערשטן.

עס איז זייער וויכטיג ווען א טאטע גייט אויפן וועג צום שול, בפרט דא אין שטעטל וואס מען גייט דאך א לאנגע וועג ביז צום שול, זאל דער טאטע רעדן צום אייבערשטן הויך, נישט שטיל, ווייל אויב דאס קינד הערט דעם טאטען רעדן צום אייבערשטן וועט ער אויך רעדן צום אייבערשטן, אבער אויב הערט ער נישט דעם טאטען רעדן צום אייבערשטן, דער טאטע רעדט צום אייבערשטן שטילערהייט, דאן וועט דאס קינד נישט רעדן צום אייבערשטן; אזוי ווי יעדער פארשטייט ווען א קינד שטייט אויף, מען גיסט אים אפ געגל וואסער זאגט מען

הויך מיטן קינד: "מודה אני לפניך", קיינער זאגט דאס נישט שטיל פאר זיך, ווייל אז די מאמע וועט עס זאגן שטיל וועט דאס קינד זיך קיינמאל נישט אויסלערנען דאס צו זאגן, די זעלבע זאך איז מיט 'התבודדות', א קינד דארף הערן זיין טאטע רעדן צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפער איך וויל זיין אן ערליכער איד", אז דאס קינד וועט דאס הערן איינמאל און נאכאמאל וועט ער דאס אויך אנהייבן צו טון.

מען דארף אסאך רעדן צו די קינדער פון קליינזיין אן פון די זאך פון 'תפלה', זיי זאלן זיך צוגעוואוינען בעטן דעם אייבערשטן יעדע זאך; עס זענען דא מענטשן וואס האבן מורא אויסצולערנען די קינדער צו בעטן דעם אייבערשטן, האבנדיג מורא 'אפשר וועט נישט געשען דאס וואס זיי האבן געבעטן און זיי וועלן באקומען קשיות אויף די אמונה', אבער דאס איז זייער נישט ריכטיג; מען דארף אויסלערנען קינדער צו בעטן דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך, און אויב עס איז נישט געשען דאס וואס זיי האבן געבעטן זאגט מען זיי: "אויב דער אייבערשטער האט דאס נישט געטון איז עס זיכער צום גוטן, דער אייבערשטער ווייסט בעסער וואס איז גוט און וואס נישט". דאס איז ביי יעדע צרה השם ישמרינו, צום ביישפיל, מען האט א חולה אין די משפחה לא עלינו און די גאנצע משפחה נעמט זיך צוזאם און מען זאגט אויס תהלים וכדומה און צום סוף איז יענער אוועק פון די וועלט, דארף מען חזרן מיט די קינדער אז מיר דארפן בעטן דעם אייבערשטן, דער אייבערשטער וויל מען זאל בעטן פון אים, דאס איז א מצוה פון תורה, און אויב דער אייבערשטער האט געטון אנדערש - איז זיכער בעסער אזוי.

האט דער חכם געענפערט. דאס קאן ניקאלט זיין אז איך זאל קומען אויף דיין שטייגער. אז נאט זאל ביי מיר דעם שכל אוועק נעמען חס ושלום, אודער איך זאל חס ושלום קראנק ווערן. קאן זיין אז איך זאל אויך ווערן משוגע. ווארין וואס ביסטו דען נאר משוגע.

דא זעט מען ווי דער חכם איז געווען א געפערליכער שלעכטער מענטש, ער האט געהאט פארדארבענע מדות; דער תם האט זיך דאך אריין גענומען צו זיך אין שטוב, ער האט זיך אריין געשטופט אין א קליין ווינקל און אוועק געגעבן זיין גאנצע הויז פאר דיר, יעצט מאכסטו חזק פון אים! יעצט טשעפעסטו אים זאגענדיג: "דו ביסט משוגע"! דאס ווייזט ווי פארדארבן דו ביסט! לאמיר זאגן אז דו

האלסט אז דער תם איז טאקע משוגע, דאנק דעם אייבערשטן אז דו ביסט יא קלוג, אבער פארוואס דארפסטו אים דאס זאגן!?

אבער אזא חכם וואס האלט אז די גאנצע וועלט איז גארנישט מיט נישט, קיינער האט נישט קיין שכל אין זיינע אויגן - פאר אים פאסט אזוי צו רעדן, ער האלט אז נאר ער פארשטייט און נאר ער איז קלוג, און אויסער אים איז גארנישט דא.

נאר אז דו זאלסט קומען אויף מיין שטייגער. דאס איז ניט גימאלט בשום אופן. אז דו זאלסט זיין אזוי א חכם ווי איך. האט דער תם גיענפערט. ביי השם יתברך איז אליין מעגליך. קאן זיין כהרף עין (אזוי ווי איין אויגן בליק) אז איך זאל קומען אויף דיין חכמה. האט דער חכם אים אים זייער גילאכט.

דאס דארפן מיר אריינלייגן אין די קינדער און אין זיך, אז ביים אייבערשטן איז אלעס מעגליך, דער אייבערשטער איז זייער גרויס, אז מען בעט דעם אייבערשטן באקומט מען עס.

און אונזער ארבעט איז איבער צו געבן די לימודים פון רבי'ן פאר די גאנצע וועלט, יעדער זאל לעבן מיט אזא שטארקע אמונה אינעם אייבערשטן וואס דער רבי געבט אונז; אין די וועלט איז דא אסאך קהלות און חסידות'ער, מען זעט גרויסע חתונות מיט אסאך מענטשן, אבער ליידער זענען דא אסאך מענטשן וואס האבן נישט דאס ביסל אמונה אינעם אייבערשטן רחמנא לצלן, דערפאר דארף מען דאס ווייטער פארשפרייטן פאר די גאנצע וועלט, אז נאך אידן זאלן זיך דערוויסן פון די ליכטיגע דיבורים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

שיחה פונעם ראש ישיבה שליט"א נאכ'ן שיעור

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צו איינע פון די געסט: נו, האסט הנאה פונעם שטעטל? עס איז א שיינע שטעטל? דער שטעטל איז אזוי ווי יבנאל וואס מוהרא"ש האט געבויט.

וואס איז ארץ ישראל? דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קנה): "ארץ ישראל הוא בחינת אמונה", ארץ ישראל איז אמונה; מען קען זיין אין ארץ ישראל - און מען איז נישט אין ארץ ישראל, מען קען זיין אינדרויסן פון ארץ ישראל - און מען איז אין ארץ ישראל, אלעס ווענדט זיך אין די אמונה, דאס איז יבנאל, יבנאל איז די לימודים פון 'מוהרא"ש', די לימודים פון 'אשר בנחל', מען קען זיין אין יבנאל אבער מען איז נישט אין יבנאל, און מען קען זיין אינדרויסן פון יבנאל און מען איז אין יבנאל.

און אזוי איז אויך דער שטעטל, ווער איז אין שטעטל? ווער איז נישט אין שטעטל? דער שטעטל איז איין זאך: אמונה; לעבן מיט'ן אייבערשטן, רעדן פונעם אייבערשטן, רעדן צום אייבערשטן - ווילאנג דו טוסט דאס ביסטו אין שטעטל אבער אז דו טוסט דאס נישט - קענסטו זיין אין שטעטל אבער דו ביסט נישט אין שטעטל, דער עיקר איז צו לעבן מיט די לימודים וואס דער רבי לערנט אונז.

שיחה פונעם ראש ישיבה שליט"א פאר'ן דאווענען איינער פון די מלמדים האבן געפרעגט דעם ראש ישיבה שליט"א אז ער שפירט אין חדר מיט די תלמידים אפאר מאל אז ער איז צו שטרענג און אפאר מאל אז ער איז צו ווייך, ער ווייסט נישט וואס איז די ריכטיגע וועג, שטרענג אדער ווייך.

האט דער ראש ישיבה שליט"א אים געענטפערט: דער אמת איז אז קינדער דארפן האבן ביידע, זיי דארפן א שטרענגקייט און א ווייכקייט; רוב מאל פירט דער אייבערשטער צו אז זיי באקומען ביידע, אמאל איז דער טאטע מער שטרענג און די מאמע מער ווייך, און אמאל איז עס פארקערט, דער טאטע איז מער ווייך און די מאמע מער שטרענג; אזוי אויך אין ישיבה, אמאל איז דער מגיד שיעור מער שטרענג און דער מנהל מער ווייך, און אמאל פארקערט, דער מגיד שיעור איז מער ווייך און דער מנהל מער שטרענג.

א אינגערמאן האט מיר געפרעגט אין ארץ ישראל אז היות ער איז זייער מצליח מיט בחורים אין א ישיבה טראכט ער צו עפענען אן אייגענעם ישיבה, ער וויסן צי ער זאל עס טון, האב איך אים געענטפערט: השמר והזהר, זאלסט דאס חס ושלום נישט טון, ווייל אין דער ישיבה וואו דו ביסט איז דער מנהל זייער שטרענג און די ביסט זייער א ווייכער מענטש דערפאר האבן דיר די בחורים זייער ליב, אבער אז דו וועסט עפענען א אייגענעם ישיבה וועט נישט גוט זיין, דו ביסט צו ווייך, די בחורים וועלן נישט באקומען די אנדערע כח פון שטרענגקייט; אויסער א מענטש וואס איז אנדערש אז ער קען זיין ביידע צוזאמען, שטרענג און ווייך.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געלערנט בחברותא מיט איינער פון די תלמידים, דעם 'זוהר הקדוש' אנהייב פרשת קדושים (דף פ:) וואו עס שטייט אז ווען מען מוסר'ט איינעם דארף עס זיין מיט ליבשאפט, האט דער ראש ישיבה שליט"א זיך אנגערופן דא זעט מען שוין ווי אזוי מען דארף רעדן צו קינדער און תלמידים, רעדן ווייך מיט ליבשאפט.